

P. obědval v restauraci, když vtom k němu přistoupil vrchní číšník, změřil si jej přísným pohledem a pravil tichým, tajemným hlasem:

- "To, co máte na talíři, není na jídelním lístku."

P. se okamžitě omluvil.

- "Víte," řekl, "pospíchal jsem a na jídelní lístek jsem se ani nenamáhal podívat.

Naslepo jsem si objednal kotletu, říkal jsem si, že kotlety snad mají, a pokud ne, jistě nějaké najdou v sousedství, ale samozřejmě jsem byl připraven, pokudv případě, že by s kotletami byl problém, objednat si něco jiného. Číšník objednávku přijal, ani se nedivilž by projevil překvapení, a za chvíli mi kotletu přinesl... Samozřejmě zaplatím vše, co bude nutné. Je to hezký kousek, to nepopírám. Zaplatím, co mi za ni řeknete. Kdybych věděl, jak se věci mají, objednal bych si samozřejmě něco jiného, jiné maso nebo i vejce, stejně už nějak nemám hlad. Ostatně zaplatím vám ihned."

Nicméně vrchní číšník stojí bez pohnutí. P. je trapně: Pochvilí zvedne oči... ou! U stolu stojí vedoucí hotelu.

P. se okamžitě omluvil.

- "Nevěděl jsem," vysvětluje, "že kotlety nejsou na jídelním lístku. Nepodíval jsem se do něj, mám špatný zrak, neměl jsem u sebe cvikr, a čtení mi způsobuje velkéhrůzné bolesti. Požádal jsem o první věc, která mě napadla, spíš abych pobídl číšníka k nějakému jinému návrhu, než že bych o kotletu nějak zvlášť stález nějaké osobní chuťi. Číšník byl však očividněurčitě zaneprázdněn, nic neřešil, odešel a přinesl mi jikotletu, a já se prostě roztržitěpustil, téměř roztržitě, pustil do jídla... Zaplatím přímo vám, když už tady jste."

Nicméně vedoucí stojí bez pohnutí. P. se cítí stále trapněji. Když pak podává vedoucímu bankovku, povšimne si rukávu uniformy. U stolu stojí policista.

P. se okamžitě omluvil.

Vešel do podniku, aby si trochu odpočinul. Najednou na něj za zády někdo křikl:

- "A vy? Co si dáte?"

- "Noo... pivo."

- "A k jídlu?" křikl rozzlobený číšník.

A on, aby se ho zbavil:

- "Tak třeba kotletu..."

Už na to ani nemyslel, když mu přinesli na talíři kotletu, a když už ji měl před sebou že...

"Poslyšte, kdybyste byl tak velice laskav a tu trapnou záležitost mohl nějak vyřídit... Tady máte, to je pro vás."

A podává mu stobrankovou bankovku. Vtom uslyší vzdalující se kroky a domnívá se, že je osvobozen. Ale ne — u stolu stojí policejní komisař.

P. se okamžitě omluvil.

(...)